

BORNORTE

Jmenuji se Lily a chodím do 4. třídy.

Zítرا budu mít desáté narozeniny. Strašně moc se těším. Budu mít narozeninovou oslavu. Začíná v jedenáct. Chci si na to trochu přivstat, tak už radši půjdu spát. Dobrou!

Probudila jsem se. Ještě mám zavřené oči. Je mi zima. Neležím na měkkém. Že bych spadla z postele? Ale koberec tu není. Panebože, vždyť já jsem někde jinde!! Proč nejsem doma? A proč není světlo? Co se to děje? Kde to jsem? Výdech a nádech. Výdech a nádech. Doufám, že je to sen. Strašně, ale opravdu strašně se klepu. Najednou uvidím dvě holky, ale to mě teď vůbec nezajímá. Chci vědět, jestli je to sen nebo není. Výdech a nádech. Výdech a nádech. Chci domů. Mám hlad. Výdech a nádech ...

Pořád se klepu, ale už je to lepší. Ještě je tma, běhá mi z toho mráz po zádech. A všude je takové sucho, ale ne jako na poušti. I když je kolem samý písek. Jenomže fialový. Všechno tu je fialové. Že bych byla na jiné planetě? Ne. To je hloupost. Zakručí mi v bříše. Chci zpátky svůj pokoj, postel a snídani...

Trochu jsem se uklidnila. V dálce vidím ty dvě holky. Bojím se. Znovu se začínám trást. Mám jít za nimi? Ta menší na mne mává. Jdou ke mně. Zvednu se. Jdu jim naproti.

Starší řekne: „Ami, pojď pryč, nevíme, kdo to je.“

„Chci tady být,“ odpoví druhá a osloví mne: „Jsem Amálka.“

„A já Lily.“ Podáme si ruce.

„Jdeme pryč,“ odtahuje Amálku starší dívka.

Nelíbí se mi.

„Ty můžeš jít, ale já zůstanu,“ trvá na svém Amálka.

„V tom případě neodejdu ani já.“

„To je Anička,“ usměje se Amálka.

„Těší mě,“ odpovím.

„Mě ne,“ odsekne ona.

„Nevíte, kde jsme?“

„Víme, ale tobě to neřekneme.“

„Ani, musíme jí to říct. Jsme na jiné planetě.“

„Cože?“ vykřiknu.

„Neboj, ukážeme ti naše místo,“ uklidňuje mne Amálka.

„Ty jí chceš ukázat naše místo? To tedy ne!“

„Ani, bude se držet metr od tebe.“

„Dva metry.“

Nevadí mi to. A tak jdeme.

„A vy jste tu taky ode dneška?“ zeptám se po chvílce.

„Ne, od včerejška. A s Aničky si nic nedělej, nemá ráda cizí lidi.“

„A jak jste se dozvěděly, že jste na jiné planetě?“

„Copak sis nevšimla, že na obloze nejsou žádná souhvězdí? A jsou tam tři měsíce.“ Nevšimla. Spíš mne zajímá, jak se odtud dostanu domů. Jsem unavená, chce se mi spát.

„Jsme na místě. Tady se vyspíme,“ řekne Amálka.

Vypadá to tu celkem pohodlně, ale moc se nerozhlížím, protože vzápětí usínám.

Probudím se. Ležím na měkkém. Přece jen to byl sen! Otevřu oči. Ne, není to můj pokojíček. Nebyl to sen. Jsem v nějaké dost velké kleci, ležím na matraci. A vedle mne Amálka a Anička.

„Někdo se tady ráčil probudit,“ slyším odněkud divný hlas.

Začnu se klepat. Amálka prudce otevře oči a vyděsí se: „Kde to jsme?“

Probouzí Aničku, která se udiveně rozhlíží.

„Konečně jste všechny vzhůru,“ ozve se ten skřehotavý hlas.

Otočíme se.

Uvidíme starou, vrásčitou ježibabu. Začneme se třást.

Ale to přece není možné. Ježibaby jsou jen v pohádkách.

„Kdo jste?“ osmělím se zeptat.

„Jsem ježibaba Jaga.“

„A proč jsme v kleci?“ zeptá se Anička.

Ježibaba se začne smát odporným křaplavým smíchem: „Copak neznáte nějakou pohádku o ježibabě? Potřebuji sluhy!“

„Ale my chceme domů,“ odpovíme téměř současně.

Ježibaba se začne opět chechtat. Běhá mi z toho mráz po zádech. Je ohavná!

Najednou otevře klec a vytáhne z ní Amálku.

„Ne! Nechte ji bejt!“ křičí zděšeně Anička.

„Bud' zticha!“ odsekne baba a odtáhne Amálku pryč.

„Co teď budeme dělat?“ obrátí se na mne Anička.

Překvapilo mě to. „No, musíme ji zachránit.“

„Ale jak?“

Rozhlížím se po místnosti a snažím se něco vymyslet. A pak uvidím starou zaprášenou knihu: „Podívej, to je určitě kniha kouzel!“

„Ale jak se k ní dostaneme?“

„Za pomoci tohoto pohozeného klacku. Která z nás má delší ruce? Zkus to!“

Anička vezme klacek a zkouší jím přisunout knihu. Moc to nejde.

Vtom uslyšíme kroky. „Co to bylo za zvuky? Bude tu klid nebo ...“ zaskuhrá ježibaba, podezíravě se rozhlédne, ale pak se pomalu odbelhá pryč.

„Rychle, Ani, zkus to znovu a tiše.“

Tentokrát se to podaří. Rychle obracíme listy v kouzelné knize. Přemísťování, přemísťování ... Tady je to!

„Myslete na osoby, které chcete přemístit a na cílové místo, pak vyslovte:

BORNORTE!“ slabikuji. „Ani, je to na tobě!“

Anička třesoucím hlasem odříkává kouzelnou formuli.

Nic.

„Zkus to ještě jednou!“

Zase nic.

„Ani, nevzdávej to. Nemáme jinou šanci!“

„BORNORTE!!!“ křičí Anička.

Uslyším hlasité křupnutí.

-3-

Stojím před naším panelákem. Ale kde je Anička a Amálka? Copak se jim nepodařilo utéct? Co s nimi jen bude? Počkat? Jak mohly vědět, kde bydlím?... Vtom uvidím stěhovací náklad'ák a z něj vybíhají holky. Jak je to možné?

„A teď už přemístím jen tebe,“ směje se Anička.

„Ne, ne, já tady bydlím,“ ukážu na dům. „Vy se sem stěhujete?“

„Jo, stěhujeme.“

„Tak to se nemusíme loučit. To je super! Ale teď už musím domů, naši budou mít o mne hrozný strach. Tak zatím!“

Běžím k našemu bytu. Zabuším na dveře. Otevře mi mamka. Tváří se překvapeně, ale vůbec neustaraně: „Jéje, Lily, ty jsi ale ranní ptáče. Ani jsem nevěděla, že už jsi vzhůru.“

„Cože??“

„Pojď domů, vždyť je teprve sedm ráno a oslava ti začíná až v jedenáct. Už se nemůžeš dočkat, vid'!? Těšení je ze všeho nejlepší, ale teď si dáme dobrou snídani!“
Jdu zamyšleně za ní ...

To by tedy znamenalo, že čas ve vesmíru ubíhá jinak než na Zemi!

VALENTÝNA TLAPÁKOVÁ

11let, III.k.

Rok vzniku 2024